

בס"ד

רבנו נחמן

מברסלב

דלקת

פירושים על פרשת השבוע

רבנו נחמן מברסלב פירושים על פרשת "ויגש"

ויגש אליו יהודה (מ"ד, י"ח)

שהפעל דבר מסבב בלבו בכל יום ובכל עת. וזהו: כי כמוך בפרעה. פרעה זה בחינת בטול וקלקול העצה הקדושה, בבחינת ותפרעו כל עצתי, שעל-ידי זה היה כל גלות מצרים שכולל כל הגלויות, כי פרעה עומד אצל הערף ורוצה לעכב המחין שלא ירדו למטה שיתהוו מהם עצות טובות להכיר הבורא יתברך על ידם, שזהו עקר סוד גלות מצרים (ועין בפגנות והבן היטב). ועקר התקון על-ידי קבלת התורה שזכינו בעת יציאת מצרים שהוא תרי"ג עמין דאורייתא, בחינת לי עצה ותושיה, בחינת תקון העצה. והעקר הוא לקבל עצות מהצדיק האמת באפן שיוכל לעמוד על ידם בכל פעם כנגד קלקול ובלבול העצות של הסטרא אחרא שהם בחינת פרעה כנ"ל. וזהו: כי כמוך בפרעה, הינו כפי מה שפרעה, שהוא קלקול העצה, מתגבר בנכליו וערמימיותיו, כמו-כן אתה יודע לתן עצות בכל פעם להנצל מערמימיותיו ולשוב ולהתחזק לשאר על עמדו להתחזק עצמו בהתורה הקדושה שהוא עקר העצה השלמה. וזהו: כי כמוך בפרעה. כי שני הכפין מורין על הדמיון ממש, כמו שפרש רש"י, הינו כי זה עקר נפלאות מעשה הצדיק כי נורא הוא, כי יודע ומחזק כל אדם כפי מה שהוא בכל מדרגה שהוא בכל יום ויום בעצות עמקות אמתיות שהם מכונים ממש כפי קלקול העצה שרוצה הבעל דבר להתגבר עליו בתחבולותיו. על-כן העקר הוא תקון אמונת חכמים אמתיים שעצתם בחינת מים עמקים עצה בלב איש שאי אפשר לקלקל אותם בשום אפן בעולם, כי הם עומדים כנגד כל מיני קלקול העצה של הסטרא אחרא, בבחינת כי כמוך בפרעה כנ"ל, כי מאד עמקו מחשבותיהם, כי עצתם הוא עצת ה' אשר לעולם תעמד כי אתה מרום לעולם ה' (קעז):

ויגש אליו יהודה (מ"ד, י"ח)

וזה בחינת ויגש אליו יהודה, שעקר התקון על-ידי שנתקבץ יהודה ויוסף שהם העקר, בחינת משיח בן דוד שבא מיהודה ומשיח בן יוסף. כי דוד בחינת תהלים שנאמר בעשרה מיני נגינה שהם בחינת שמחה, כי הוא נעים ומירות ישראל, כי התלהבות

... וזהו: ויגש אליו יהודה. הם בחינת כלל ישראל שנקראים יהודים על שם יהודה. שהם נגשים אל יוסף בחינת הצדיק האמת וישים בתשובה על מכירתו שהוא בחינת פנים אמונת חכמים, בחינת חלקת העצה, כי מכירת יוסף הוא בחינת חלקת מלכות בית דוד שהוא בחינת חלקת העצה, כמוכן בהפטרך של ויגש שמדברת מזה. כמו שכתוב: ולא יחצו לשתי ממלכות עוד (ועין במקום אחר מזה), כי פרשת ויגש מדברת מתקון מכירת יוסף שהוא בחינת פנים העצה, שישבים בתשובה ומפיסים אותו ומבקשים ממנו שימחל להם ויחזר ויתקנם בעצה שלמה וטובה באמת. וזהו: ויאמר אליו בי אדני ידבר נא עבדך דבר באוני אדני. ופרש רש"י: ויכנסו דברי באוניך. שמבקשים אותו שישמע היטב ויכנסו דברינו באוננו ובלבו היטב, כי שמיעה בלבא תליא, הינו שירחם עלינו וישים לבו היטב היטב מה נעשה עמנו בזה העולם ויתן לנו עצה בראוי לכל אחד ואחד באפן שנוכל להציל עצמנו כל אחד ממה שצריך להנצל שלא תאבד תקותנו חלילה, כי זה כלל שבדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. וכמו ששואלים את הצדיק כן הוא משיב. ומזה באים כל העצות המקלקלות שנדמה לו שמאת ה' הם או שהצדיק יעץ לו כך ובאמת הכל ממנו בעצמו, כמו שכתוב: אולת אדם תסלף דרכו וכו' שדרשו רבותינו ז"ל מקרא זה על השבטים שפגמו בעצה כנ"ל, על-כן מי שרוצה לחוס על עצמו באמת צריך לבקש מאד בתחנונים רבים את ה' יתברך ואת הצדיקי אמת שישומו לבם היטב על מה שנעשה עמו באפן שיתנו לו עצה אמתית ונצחית שיצליח על ידה לנצח באמת. וזהו: ואל יחר אפך בעבדך. הינו שיתבטל כל מיני חרון אף ודינים, שעל-ידי התשובה על פנים אמונת חכמים נתבטלים כל מיני דינים שהם חרון אף, כי נכללין בבחינת קדש קדשים שמשם כל ההמתקות שבעולם. וכל מה שנמתק הדין ביותר נשלמה העצה ביותר עד שזוכה בכל פעם לעצה שלמה הנמשכת מהצדיק האמת שיוכל לעמוד על ידה כנגד כל מיני עצות מקלקלות

השמחה שבלב שזה בחינת יוסף בחינת בית יוסף להבה, עקר התגלותו הוא על-ידי דבורי תודה והודאה שזה בחינת דוד שרוה להקדוש-ברוך-הוא בשירות ותשבחות, כי הדבור יש לו כח גדול, ועל-ידי זה עקר התגלות השמחה, בחינת שמחה לאיש במענה פיו, וכתיב דאנה בלב-איש ישחנה ודבר טוב ישמחנה. וזה בחינת ושפתי רננות יהלל פי דיקא שכל זה בחינת דוד שיצא מיהודה שנקרא על שם הודאה כמו שכתוב הפעם אודה את ה' (קעח):

ויגש אליו יהודה

(מ"ד, י"ח)

שמעתי פעם אחת אמר רבנו זכרוננו לברכה להרב יודיל חתן הרב ליבל מטראסטינין שהיה מקרב להרב הצדיק הרב פינחס מקריין, הגידו לי דבר מהרב הצדיק הרב פינחס מקריין זכרוננו לברכה. אמר לו כך אמר הרב פינחס הנ"ל, אנו אומרים אשמנו בגדנו גזלנו. לשון רבים, כי צריכים לומר אשמתי וכו' רק אנו אומרים כביכול בלשון טענה להשם ותברך אשמנו. דאם שלא נתת לנו כח ורשות לא היינו יכולין לחטא.

אמר רבנו זכרוננו לברכה, אני גם-כן מפרש כך ויגש אליו יהודה, באשר איש ישראל נגש להשם ותברך לבקש מחילה על עוונותיו, ויאמר בי אדני רצונו לומר כחך בי באם שנטלת את כח שלך ממני לא יכלתי לחטא. וידמה האדם בנפשו שהוא פוטר את עצמו בטענה זו, על-זה הוא אומר, ידבר נא עבדך דבר באזני אדני, הנני מדבר דברי כדי שתבוא תפילתי באזנך, אבל אל יחר אפך בעבדך, כי ידעתי אשר אני החיב (קעט):

כי כמוך בפרעה

(מ"ד, י"ח)

הסטרא אחרא נקרא "פרעה", מלשון התגלות, בבחינת "וירא משה את העם כי פרע הוא כי פרעה וכו' לשמחה בקמיהם", כי הוא מפריע ומגלה לכל הבא לטמא רחמנא לצלן כל הפתחים שבטמאה, בבחינת 'הבא לטמא פותחין לו' יש לו פתחים הרבה. והעקר הוא במחשבה שבאדם, כי עקר הבחירה והנפיון הוא במחשבה, כי האדם צריך לחשב רק בתורה ועבודה ויראת-שמים, אך תכף בשרוים לחשב בזה, עומדים בנגדו מחשבות של הסטרא-אחרא שרוצים למשכו לשם חס ושלום. ומי שהוא איש כשר, פונה ערף ואינו מסתכל על המחשבות רעות של הסטרא-אחרא

כלל, ואזי כל הפתחים שיש שם הם סגורים, מאחר שאינו רוצה לפגם בהם לטמא עצמו, חס ושלום; אבל תכף בשמתחיל להמשיך אחריהם ובא לטמא, חס ושלום, אזי תכף פורעין ומגלן את עצמם לפניו ופותחין לו כל הפתחים שיש שם.

ומי שאינו חס על עצמו למהר ולהמלט משם, אזי נופל ונכנס מפתח לפתח ומפתח לפתח עד שנתעה ונתרחק מהדרך הטוב מאד, כל אחד כפי רחוקו, כפי מה שנגמשה אחריהם חס ושלום, כי גם אחרי-כך בשמתחיל להמשיך אחריהם חס ושלום, עדין יש לו בחירה למהר ולהמלט על נפשו. וכל ענין זה, הכל הוא במחשבות שבאדם, כמו שכל אחד יכול להבין בנפשו בשמתחיל לתעות במחשבתו, חס ושלום, אזי הולך ממחשבה למחשבה ומרעיון לרעיון, עד שבשעה קלה הוא מנח במקום שמנח הרחק מאד מהקדשה, רחמנא לצלן. וכל זה הוא בחינת הפתחים שבסטרא-אחרא, שנתגלו ונפתחו לו על-ידי שנגמשה אחריהם. ועקר התגברותם ביותר הוא בשעת התפלה, במבאר בפנים. והנה מאחר שיש שם פתחים הרבה, אם-כן היה יכול בקל לחזור ולצאת ולשוב משם דרך איזה פתח מהפתחים האלו; אך תכף כשנכנס לשם, אזי מחמת גדל החשך שיש שם, על-ידי-זה אינו רואה ואינו יכול למצא הפתח לצאת משם. ועקר התקון לזה הוא על-ידי אמת, כי על-ידי שמושך עצמו אל האמת, ובפרט בשעת התפלה הוא מכריח מחשבתו להמשיכה לתוך התפלה ולדבר דבורי-אמת על-כל-פנים באיזה בחינה שהוא, ואמת הוא אור השם ותברך בעצמו, ועל-ידי-זה מאיר לו השם ותברך את עיניו לראות ולמצא איזה פתחים לצאת משם. אך מחמת שהאמת שאצל כל אחד אינו מברר בשלמות, על-כן עקר התקון על-ידי התקרבות והתקשרות להצדיק האמת, שהוא עצם נקדת האמת לאמתו, והוא יכול להאיר ולהלהיב אור נקדת האמת שיש בכל אחד מישראל, עד שיזכה על-ידי-זה לצאת מכל מיני חשך, על-ידי שמאיר לו האמת לראות הפתחים שיש שם. וזה בחינת: "ויגש אליו יהודה וכו'", בחינת הנשת והתקרבות ישראל אל הצדיק האמת בחינת יוסף, ומתחננים אליו לקרב אותם ולהוציאם מפה שצריך להוציאם. וזה: "כי כמוך בפרעה", הינו, כמו שהסטרא-אחרא מפריע ומגלה פתחים הרבה לכנס אל הטמאה להבא לטמא רחמנא לצלן, ועל שם זה נקראים "פרעה" כנ"ל, כמו-כן יש כח להצדיק האמת להאיר בכח האמת שלו, עד שיזכה האדם לראות פתחים הרבה איך לצאת מהטמאה והחשך לאור גדול (קפ):

ועתה אל תעצבו

(מ"ה, ה')

והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים

(מ"ה, י"ג)

... וזה שאמר יוסף (מה, יג): והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים, 'כבודי' דיקא שזכה להעלות הכבוד דקדושה במצרים. ועל-כן ומהרתם והגדתם את אבי הנח. כי אין לו להתירא עוד מזהמת מצרים שלא יתגברו על בניו, מאחר שכבר הקדמתו לפניהם וזכיתי להעלות הכבוד מזילותא (דגלותא) על-כן בודאי מעתה יוכלו בני ישראל להתקיים שם עד שיצאו משם ויעלו את הכבוד, כי עקר הגלות הוא מה שהכבוד דקדושה נפל אליהם. ועל-כן אמר להם: והגדתם לאבי את כל כבודי וכו' שגם עתה זכיתי להעלות הכבוד. ועל-ידי זה אין להתירא מהם עוד, כי בכחו יוכלו להתקיים עד הגאולה עד שיחזור הכבוד לישראל בשלמות (קפד):

אנכי ארד עמך מצרימה

ואנכי אעלה גם עלה

(מ"ו, ד')

... ומוכן בפסוקים שגזרה הפסוק מרמז כל סוד גלות ישראל, ועקר הוא גלות הנפש כל העליות והירידות העוברים על איש הישראלי שזוה עקר סוד הגלות והגאולה שהכל בבחינת אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם עלה, שזוהו בבחינת ירידה תכלית העליה, כמובא. והעקר הוא התחזקות שצריכין להתחזק מאד מאד בתקף התגברות מרירות הירידה עד שנדמה שכמעט כמעט חס ושלו, שדיקא משם ירחם עליו ה' יתברך וישיעו ויקרבו אליו כי לא יטש ה' את עמו וכו'. וכמו שכתוב: אם אמרתי מטה רגלי חסדך ה' יסעדני וכו'. וכתוב: ואמר אבד נצחי ותוחלתני מה' זאת אשיב אל לבי על-כן אוחיל חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמינו חדשים לבקרים וכו'. וכן בפסוקים רבים, ובפרט בדברי רבותינו ז"ל מבאר שדיקא בש"ישראל הם בתכלית הדחקות והצרה חס ושלו, אז דיקא יש סגר ותקנה לישועה גדולה. וכמו שאמרו במדרש על פסוק ועלה מן הארץ דיקא, עין שם. וכן הוא בפרטיות בכל אדם ובכל זמן, כי ה' יתברך מהפך המכה לרפואה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכל זה מרמז בפסוק: אנכי ארד וכו' הנ"ל (קפד):

ויבך על צואריו עוד

(מ"ו, כ"ט)

והנה מבאר בהתורה ל"ו (לקוטי מוהר"ן חלק א'), שקריאת שמע עם דמעות מכניעין תאות נאור

כל מי שבא אל הצדיק בתוך כלל הקבוץ הוא גם כן בכלל צדיק. כי באמת ועמד כלם צדיקים. כי יש בכל אחד מישראל נקדת האמת שהוא בבחינת צדיק, ששם מקור השמחה בבחינת שמחו צדיקים בה'. אך מחמת מרירת הגלות בכלל ובפרט נעלם בבחינת צדיק שיש אצל כל אחד. אבל תיכף שמתקבצים אל הצדיק שהוא איש אשר רוח בו, מאיר בבחינת נקדת צדיק שיש אצל כל אחד. ועל ידי זה נתרבה השמחה בבחינת אור צדיקים ישמת. וזה בבחינת מה שאמר יוסף לאחיו ועתה אל תעצבו, כי מאחר שזוכין להתקבץ יחד אל הצדיק האמת בבחינת יוסף, בודאי אין להתעצב עוד רק צריכים לשמח הרבה, בבחינת ברבות צדיקים ישמח העם (קפא):

כי למחיה שלחני אלקים לפניכם

(מ"ה, ה')

כמו שאמרו רבותינו ז"ל שנתפזרו השבטים בכל שערי מצרים לבקש את יוסף במסירת נפש אם ליהרג חס ושלו וכו' וזה היה תקון למה שפגמו תחלה בכבוד יוסף הצדיק. עד שעל ידי זה זכו שנתודע להם יוסף וזכו לכל טוב על ידו בבחינת כי למחיה שלחני אלקים לפניכם וכו'. כמו כן צריכין בכל דור ודור לשוטט ולבקש ולהפש מאד מאד את הצדיק האמתי בבחינת יוסף בכל מיני חפוש במסירת נפש ממש. כי עקר החיות והקיום והשארית של כל ישראל וכל העולמות התלויים בהם הכל על ידי הצדיק האמת בבחינת יוסף שזוכין ישראל לבקשו עד שמוציא אותו ומתקברים אליו. ועל ידי זה זוכין לגאולה שלימה ולהשיר שיתער לעתיד. אשרי הזוכה ומחכה ומשתוקק לזה באמת (קפב):

והגדתם לאבי את כל כבודי

במצרים

(מ"ה, י"ג)

בשזוכין לתקון הברית בשלימות על ידי זה מעלין כל הכבוד דקדושה מן הסטרא אחרא ואז זוכין לקבל כבוד גדול גם מהם בעצמם שזוהו בבחינת הכבוד הגדול שהיה ליוסף במצרים כמו שכתוב: והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים וכו' (קפג):

הַעֲשִׂירוֹת. וְעַל־כֵּן כָּל הַעֲשִׂירוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם מֵגִיעַ
 רַק לֹא לְבִדּוֹ, בְּבַחֲנִית "וַיִּלְקַט יוֹסֵף אֶת כָּל הַכֶּסֶף
 וְכוּ", וְעַל־יְדֵי נִמְשָׁךְ הַעֲשִׂירוֹת לְכָל הָעוֹלָם. וּמַחֲמַת
 שֶׁהַעֲשִׂירוֹת נִמְשָׁךְ מֵהַתְּקוּנִים שֶׁמִּמְשִׁיךְ הַצַּדִּיק
 עַל־יְדֵי שְׁעוֹסֵק לְעוֹרֵר בְּנֵי־אָדָם מִשְׁנָתָם, עַל־יְדֵי
 שֶׁמִּסְפָּר סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת וּמְלַבֵּישׁ בָּהֶם הַשְּׂבָעִים פָּנִים
 לַתּוֹרָה. וַיֵּשׁ בְּנֵי־אָדָם שֶׁנִּפְלוּ כָּל־כָּךְ, עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר
 לְעוֹרֵר אוֹתָם בְּזוֹה, וּמִכֶּרֶח בְּשִׁבִיל זֶה לְסַפֵּר סְפוּרֵי
 מַעֲשִׂוֹת שֶׁל שָׁנִים קִדְמוֹנִיּוֹת. וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ בַּחֲנִית
 כֶּסֶף וְזָהָב שֶׁל הַעֲשִׂירוֹת, כִּי כֶסֶף נִמְשָׁךְ מִבַּחֲנִית
 סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת שֶׁמְלַבֵּישׁ בָּהֶם הַשְּׂבָעִים פָּנִים, שֶׁהֵם
 בַּחֲנִית "בְּקָרֵב שָׁנִים", וְזָהָב נִמְשָׁךְ מִבַּחֲנִית הַסְּפוּרֵי
 מַעֲשִׂוֹת שֶׁל שָׁנִים קִדְמוֹנִיּוֹת. וּמַחֲמַת שֶׁעֵקֶר הַגְּאֻלָּה
 הָאֲחֵרוֹנָה יִהְיֶה עַל־יְדֵי בַּחֲנִית סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת אֱלוֹ,
 שֶׁעַל־יְדֵי יְכוּלִין לְעוֹרֵר הַכֹּל מִשְׁנָתָם וּלְקָרֵבם לַהֲשֵׁם
 יִתְבָּרֵךְ, שֶׁבְּזוֹה תְּלוּי הַגְּאֻלָּה, עַל־כֵּן כְּתִיב: "וְלֹא
 בְּכֶסֶף תִּגְאָלוּ", כִּי אִם מִסְטָרָא דְזָהָב, כִּמְבָאֵר בְּכּוֹנֵת
 פְּסָח, כִּי גֵאֻלָּה רֵאשׁוֹנָה הִיְתָה מִבַּחֲנִית סְפוּרֵי
 מַעֲשִׂוֹת שֶׁל "בְּקָרֵב שָׁנִים", שֶׁהֵם בַּחֲנִית כֶּסֶף,
 וּגֵאֻלָּה אֲחֵרוֹנָה מִסְטָרָא דְזָהָב, בְּנ"ל (קפז):

מראה מקומות

- (קעז) לקוטי הלכות - הלכות תענית ד' - ח'
- (קעח) לקוטי הלכות - הודאה ו' - מ"ז
- (קעט) חיי מוהר"ן - תר"י - ב'
- (קפ) לקוטי הלכות - הלכות גניבה ה' - אותיות ל' ל"א ל"ד
- מתוך אוצר היראה - מחשבות והרהורים - י"ט
- (קפא) לקוטי הלכות - הלכות ברכת הודאה ו' - אות מ"ב
- מתוך אוצר היראה - צדיק - ס"ה
- (קפב) לקוטי הלכות - הלכות כבוד רבו ג' - אות כ"ב מתוך
 אוצר היראה - צדיק - קל"ט
- (קפג) לקוטי הלכות - הלכות חובל בחבירו ג' - אות י"ג מתוך
 אוצר היראה - כבוד - כ"ד
- (קפד) לקוטי הלכות - הלכות בציעת הפת ה' - מ"ג
- (קפה) לקוטי הלכות - הלכות שילוח הקן ה' - כ"ג
- (קפו) לקוטי הלכות - הלכות קריאת שמע ד' - ט"ו
- (קפז) לקוטי הלכות - הלכות נדרים ה' - אותיות ט' י' מתוך
 אוצר היראה - ממון ופרנסה - ג"א

לְגַמְרֵי. וְעַל־כֵּן זֶה שֶׁרְגִיל בְּהַרְהוּרִים חֵם וְשָׁלוֹם,
 צָרִיךְ לְבָבוֹת בְּשַׁעַת קְרִיאַת שְׁמַע וְכוּ עֵינֵי שָׁם. וְזוֹה
 סוּד (מו, כט) וַיִּבֶךְ עַל צְוֹאֲרָיו עוֹד, הַנֶּאֱמָר בַּיּוֹסֵף
 כְּשֶׁבָא לְיַעֲקֹב, וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל שֶׁיַּעֲקֹב הָיָה אֹז
 קוֹרֵא אֶת שְׁמַע, זֶה בַּחֲנִית סוּד הַנ"ל, בַּחֲנִית בְּכִיָּה
 בְּשַׁעַת קְרִיאַת שְׁמַע, כְּדֵי לְבַטֵּל תַּאֲוַת נְאוּף שֶׁהוּא
 רַע הַכּוֹלֵל מִכָּלל יִשְׂרָאֵל שֶׁהָיוּ תְלוּיִים בָּהֶם. כִּי
 יַעֲקֹב וַיּוֹסֵף כַּחֲדָא חֲשִׁיבִי, וְעַל־כֵּן הַבְּכִיָּה שֶׁל יוֹסֵף
 וּקְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל יַעֲקֹב נִחְשָׁב לְאַחַד. וְכֹל זֶה הָיָה
 בְּשַׁעַת כְּנִיסַת יַעֲקֹב עִם הַשְּׂבָעִים נְפִשׁוֹת לְגָלוּת
 מִצְרַיִם, שֶׁעֵקֶר הַגְּלוּת הָיָה מִה שֶׁצָּרִיכִים הַנְּפִשׁוֹת
 שֶׁל בֵּית יַעֲקֹב לְהַצְטָרֵף וּלְהִתְנַסּוֹת בְּגָלוּת שֶׁל
 שְׂבָעִים אַמּוֹת וּבַתְּאֻוֹתֵיהֶן, שֶׁהַעֵקֶר הוּא תַּאֲוַה
 הַכָּלְלִיּוֹת שֶׁהוּא רַע הַכּוֹלֵל, שֶׁזוֹהוּ בַּחֲנִית גָּלוּת
 מִצְרַיִם (וּכְמִבְאֵר בְּהַלְכוֹת פְּסָח). וְעַל־כֵּן אֹז בַּעַת
 כְּנִיסַתוֹ לְשָׁם קָרָא יַעֲקֹב אֶת שְׁמַע, כִּי עַל־יְדֵי
 קְרִיאַת שְׁמַע מְכַנְּעִין זֹאת הַתַּאֲוָה. וַיּוֹסֵף הוֹסִיף
 לְבָבוֹת עַל צְוֹאֲרָיו אֹז, כְּדֵי לְהַשְׁלִים הַתְּקוּן הַנִּעֲשֶׂה
 עַל־יְדֵי הַבְּכִיָּה בְּשַׁעַת קְרִיאַת שְׁמַע. כִּי יוֹסֵף יָדַע
 שֶׁהַזְּהֻמָּא שֶׁל מִצְרַיִם גְּדוּלָּה כָּל כָּךְ, עַד שֶׁאֵין דֵּי
 לְבַטֵּל זְהֻמַּת מִצְרַיִם שֶׁהוּא רַע הַכּוֹלֵל הַנ"ל עַל־יְדֵי
 קְרִיאַת שְׁמַע לְבַד, רַק צָרִיכִין גַּם לְבָבוֹת בְּשַׁעַת
 קְרִיאַת שְׁמַע. כִּי עֵקֶר הַבְּכִיָּה שֶׁהוּא לְגַרְשׁ הַמְּרָה
 שְׁחֵרָה, שֶׁפָּחָה בִּישָׂא וְכוּ, שֶׁמִּשָּׁם תַּאֲוַת נְאוּף, זֶה
 נִעֲשֶׂה עַל־יְדֵי יוֹסֵף דִּיקָא. כִּי הוּא הָיָה לוֹ הַנְּסִיּוֹן עִם
 הַשְּׂפָחָה בִּישָׂא, נִשְׁנ"ז [נְדָה, שְׂפָחָה, גּוּיָה, זוּנָה],
 וְכַבֵּשׁ יִצְרוּ. נִמְצָא שֶׁעֵקֶר הַמְּלַחְמָה עִם הַשְּׂפָחָה
 בִּישָׂא הוּא עַל־יְדֵי יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְעַל־כֵּן הוּא דִּיקָא
 בְּכָה, לְגַרְשׁ בַּחֲנִית הַשְּׂפָחָה בִּישָׂא אֶמָּא דְעַרְב רַב
 שֶׁהוּא טְחוּל מְרָה שְׁחֵרָה, לְגַרְשָׁה עַל־יְדֵי הַדְּמָעוֹת.
 וַיַּעֲקֹב קָבַל אֹז עַל מְלָכוֹת שָׁמַיִם בְּקְרִיאַת שְׁמַע,
 שֶׁכַּבֵּחַ הוּא מְגַרְשׁ יוֹסֵף הַצַּדִּיק הַשְּׂפָחָה בִּישָׂא
 עַל־יְדֵי הַדְּמָעוֹת. כִּי עֵקֶר בַּחֲנִית קְרִיאַת שְׁמַע
 נִמְשָׁךְ מִבַּחֲנִית יַעֲקֹב יִשְׂרָאֵל, בְּבַחֲנִית 'שְׁמַע
 יִשְׂרָאֵל', יִשְׂרָאֵל סְבָא, שֶׁהוּא נְכָלֵל בְּאַחֲדוּתוֹ
 יִתְבָּרֵךְ בְּבַחֲנִית 'ה' אֶלְקִינוּ ה' אֶחָד', וּבְכַחוֹ יֵשׁ לָנוּ
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּח לְקַבֵּל עֲלֵינוּ עַל מְלָכוֹת שָׁמַיִם
 וּלְיַחַד שְׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּקְרִיאַת שְׁמַע בְּכָל יוֹם. כִּי
 יַעֲקֹב וַיּוֹסֵף כַּחֲדָא חֲשִׁיבִי, וְעֵקֶר תְּקוּן נְפִשׁוֹת
 יִשְׂרָאֵל לְזָכוֹת לְעַמֵּד בְּנִסְיוֹן בְּגָלוּת מִצְרַיִם שֶׁהוּא
 בַּחֲנִית הַצְּרוּף שֶׁל הַתַּאֲוָה הַנ"ל, הוּא עַל־יְדֵי
 שְׁנֵיהֶם דִּיקָא (קפו):

**וַיִּלְקַט יוֹסֵף אֶת כָּל הַכֶּסֶף
 (מ"ז, י"ד)**

כָּל הַעֲשִׂירוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם נִמְשָׁךְ רַק מֵהַצַּדִּיק,
 שְׁזוּכָה לְהַשִּׁיג הַתְּבוּנָנוֹת גְּדוּל בַּתּוֹרָה עַל־יְדֵי

